

ligt Antal af den større Sølvmynt her i Landet, lige saa lidt ville vi komme til at mynte for Sverig. En Ring vil være nødvendig, nemlig den, at vi udfyde det Tidspunkt, inden hvilket vor nuværende Hovedmynt skal afløses, længere, end ellers vilde være paatenkt, men man behøver ikke nu at fastsætte dette Tidspunkt; man kan rolig afvente Udviklingen, og da senere fastsætte Tidspunktet, inden hvilken Specier, Dalere og Halbdalere ikke længere indløses af Statskassen. Det store Fald, der er indtraadt i Sølvriferne, har ikke kunnet forudses. Det var umuligt at forudse det, den Gang Myntloven blev givet, og i alt Fald kunde det aldeles ikke forudses, at det vilde blive saa stort, som det er blevet. Efter at dette nu imidlertid er indtraadt, maa det opfordre til at forandre den Taktik med Hensyn til Myntreformens Gjennemførelse, som man oprindelig havde tænkt sig, og det er et Gæls i Uheldet, at der, efter min Overbevisning, ikke vil være nogen Hindring for, at Guldmynnten indføres som eneste lovligt Betalingsmiddel, deri, at vi til den Tid maaske ikke ville have udmyntet det tilstrækkelige Antal af den større Skillemynt. Jeg tillader mig derfor paany at henstille disse Betragtninger til den ærede Minister, og navnlig maa jeg gjentage, at den Hovedbetragtning, hvorfra han gik ud, efter min Mening er urigtig, nemlig den, at vi fra 1ste Januar 1875 i Birkeligheden ville være gaaede over til Guldmyntfoden. Nei, vi ville ikke være gaaede over til Guldmyntfoden, før Guldet bliver det eneste lovlige Betalingsmiddel. — Lige over for hvad den ærede Justitsminister anførte imod mine Bemærkninger angaaende Ministeriet for Island, kan jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem her lige over for, det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) yttrede. Jeg skal dog dertil føie en Bemærkning med Hensyn til den Maade, hvorpaa dette Ministerium er opført i Finansloven. Jeg ser derved ikke alene hen til det Spørgsmaal, hvor vidt Ministeren for Island kan sidde i Statsraadet; men det, at der i Finansloven er opført en Bevilling til denne Minister, forekommer mig tillige urigtigt af den Grund, at vi ikke have den mindste Kontrol med denne Udgifts Anvendelse. Det Æneste, Ministeren for Island har at gjøre over for den danske Statskasse, er at modtage Penge og intet Andet, men det forekommer mig at være en Bevilling, som bør gives til Finansministeren; det vilde være den rette Form. Den Diskussion, som har fundet Sted angaaende dette Emne, leder mig i Overigt til at rette et Spørgsmaal til den ærede Conseilspresident angaaende de Ministerlønninger, som ere opførte paa den nuværende Finanslov. Vi se, at der er opført 8 Lønninger til Ministre. Der er nu som bekendt 7 Ministre, men vi vide, at en af dem er baade Conseilspresident og Finansminister, og at en anden af dem baade er Justitsminister og islandsk Minister. Hvorfor er

der da opført 8 Ministerlønninger? Er Meningen dermed i Almindelighed at holde en Ministerlønning i Reserve for en eventuel Conseilspresident, naar denne Post skal blive adskilt fra Finansministerens, eller er Meningen mulig den, at man vil holde en Lønning i Reserve til en eventuel islandsk Minister, hvis denne Post skal blive adskilt fra Justitsministerens? Dette kan man ikke se af den Maade, hvorpaa Begjæringen er opstillet, og det vil under alle Omstændigheder være rigtigt at tage en Reservation herimod, men denne Reservation vil lettest tages derved, at man kun bevilger Lønninger til 7 Ministre. Dersom Conseilspresidenten da senere skal blive adskilt fra Finansministeriet, vilde der i Lighed med, hvad der skete i Fjor, være at opføre Lønning til en eventuel Conseilspresident paa Tillægsbevillingen, men hvis derimod den islandsk Ministerpost maatte blive adskilt fra Justitsministerposten, vilde Sagen blive at tage under selvstændig Overveielse. Nu foreligger der ikke noget Præcedens i saa Henseende. — Den ærede Indenrigsminister modtog de Bemærkninger, jeg forleden fremsendte angaaende Landpostbudenes Lønning, paa en Maade, som overraskede mig lidt, og han opstillede en Grundsatning, som jeg umulig kan tro, at den ærede Regjering i sin Selvhed hylder. Det kan neppe være Regjeringens Mening, at den Grundsatning, at man skal se at faae Statsbestillingerne udførte saa billigt som muligt, skal finde Anvendelse i videre Omfang. Hvad om vi vilde anvende dette paa Regjeringens Embedsmænd? Ja, vi have jo hørt den meget ærede Conseilspresident paa et offentligt Møde for neppe et Aar siden sige, at det er „Regjeringens Embedsmænd“. Hvad om Rigsdagen vilde sige: Vi finde ingen Grund til at offere Mere paa Regjeringens Embedsmænd, end hvad der er yderst nødvendigt, til at Regjeringen kan faae sine Embeder besørget? Fra Regjeringens Standpunkt maatte det jo være høist ubeldigt, om en saadan Grundsatning fik videre Anvendelse. Hvad den ærede Indenrigsminister bemærkede om, at der her foreligger et rent Kontraktforhold, er ikke ganske rigtigt. Der er forekrevet en Tagt, hvorfra der maaske under særegne Omstændigheder kan ske Afvigelse, for Besørgelsen af Landposttjenesten, men denne Tagt maa under de nuværende Forhold siges at være for lav. Jeg maa slutte mig til, hvad der er anført af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) nemlig, at Landpostbudene paa mange Steder ikke vilde kunne bestride Tjenesten for den Betaling, de faae, dersom de ikke direkte eller indirekte fik Tilskud fra den Besørgelse, til hvilken de bringe Posten. Stundom faae de ligefrem direkte Tilskud, stundom sker det under en anden Form, som maaske ikke er ganske retmæssig; men Fristelsen for dem til at paatage sig private Forretninger — hvad de egentlig ikke maa — er saa stor, at man virkelig maa undskylde